

Dzieje wsi Sitnica

Autor: Halina Karaś

{smoothgallery album=182}Sitnica to stara wieś z okresu średniowiecza, która powstała w połowie XIV wieku. W 1351 roku król Kazimierz Wielki zezwolił bowiem niejakiemu Janowi z Biecza lokować wieś na 60 łanach nad rzeką Sitnicą. Wieś została założona na prawie magdeburskim. W dawnych dokumentach została zapisana jako Sczytnica, Sythnica, Szitnicza, Sietnica. Sitnica, w dawniejszych źródłach także Sietnica, to nazwa topograficzna (tj. związana z ukształtowaniem terenu) równa nazwie rzeki, nad którą wieś została założona (dziś Sitniczanka), a z kolei nazwa rzeki powstała od wyrazu pospolitego sitowie. Potok Sitniczanka to dopływ Ropy, który wypływa ze wsi i dzieli ją na dwie równe części. Sitnica należała do ziemi bieckiej, a po utworzeniu powiatów weszła w składzie powiatu bieckiego (zob. Mapa powiatu bieckiego z 1629 roku). {link do: Historia regionu. Mapa} Po rozbiorach – podobnie jak cały powiat biecki – znalazła się pod zaborem austriackim. W drugiej połowie XIX wieku Sitnica, w Słowniku geograficznym Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich (t. X, s. 601) notowana jako Sietnica, liczyła 123 domy i 710 mieszkańców, w tym 349 mężczyzn i 361 kobiet (682 wyznania rzymskokatolickiego i 8 izraelitów). Większa posiadłość należała do L. Olszowskiego (147 roli, 10 łąk, 5 pastwisk i 101 mórg lasu). W okresie międzywojennym po odrodzeniu się Polski niepodległej administracyjnie została włączona do gminy Biecz w powiecie gorlickim. Po zmianie podziału administracyjnego Polski w 1975 roku wraz z gminą Biecz należała do województwa krośnieńskiego, by znowu po kolejnej reformie znaleźć się w powiecie gorlickim, w województwie małopolskim. Wieś od początku należała do parafii rzymskokatolickiej w Rozembarku (dziś Rożnowice) i z nią dzieliła swe losy. W 1990 roku w Sitnicy wybudowano kościół filialny pw. św. Maksymiliana Kolbego. Źródła: Władysław Pachowicz, Rożnowice. Szkice z dziejów parafii, Rzepiennik Suchy 2002. Kazimierz Rymut, Nazwy miejscowe dawnego powiatu bieckiego, Wrocław 1975. Tadeusz Ślaski, Biecz. Przewodnik, Biecz 2001. Słownik geograficzny Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich, t. X, s. 601. <http://www.biecz.pl> (z dnia 5 II 2009 roku). Fotografie: Halina Karaś.